

δὲν θέλει, ἀς ἐκλέξῃ τοὺς ἀντιπάλους μας ! ὅτι εἰνέ ποτε δυνατὸν νὰ ἐκλεχθῇ ἓνας ἐξ ὑμῶν, ἀκόμη καὶ ὁ ἓνας αὐτὸς ἀν' ὀνομάζεται Χαρίλαος Τρικούπης ;

Ἄν ἐλέγετε ὅτι εἰσθε ἀπατεῶνες τοῦ ἔθνους, κύριοι **ἑκατονέξῃ**, θὰ σὰς ἐπιστεύομεν, μάλιστα. Θὰ εἶχομεν προχειροτάτην ἀπόδειξιν νὰ σὰς πιστεύσωμεν. Δὲν ἐξετέθητε εἰς τὰς ἐκλογὰς ὡς ἀντιπολιτευόμενοι ; Δὲν ὑπεσχέθητε εἰς τὰ προγράμματά σας οἰκονομίας, ναί ! φόρους, ὄχι ! ; Δὲν ἐπιγγέλητε τὴν μεταρρύθμισιν, τὴν ἀναμόρφωσιν ; Καὶ ὅταν σὰς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἡ δύναμις τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἡ ἐξουσία, τί ἐπράξατε, κύριοι **ἑκατονέξῃ** ; Ὡς ἡ ἐν τοῖς Ἀγιοταῖς τοῦ Ὁφειμαχ εἰσερχομένη ὑπὸ μορφήν ἐπαιτῶν συμμορία τοῦ Φαλσακαπαῖ ῥίπτει ἀκολούθως τὰς ράβδους καὶ τὰ ράκη καὶ γυμνώνει τὰ ξίφη διὰ νὰ θύσῃ καὶ νὰ ἀπολέσῃ, οὕτω καὶ σεῖς, ἅμα κατελάβατε τὴν ἐξουσίαν, ἐρρίψατε εἰς τὰ σκυλιὰ τὰς οἰκονομίας καὶ μεταρρυθμίσεις, καὶ γυμνώσαντες τοὺς βραχίονας κραδαίνετε τώρα ὑπερφάνως τοὺς φόρους, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀρχαίαν διαφθοράν.

Εἰσθε λοιπὸν καθαροὶ ἀπατεῶνες, κύριοι ἑκατονέξῃ, χωρὶς στρυφυγυρίσματα καὶ κοπλιμέντα.

Ἄλλ' ἔστω, θὰ ἀνταπαντήσητε, ἀπατεῶνες, ἀλλ' εἴμεθα πλειονοψηφία ἀπατεῶνων !

Οὔτε τοῦτο, ἀνώνυμοι ἐθνοφθορεῖς ! Ἡ χθεσινὴ *Πρωτὰ* σὰς ἐπέταξε τὰ ὀνόματα τῆς ἀληθοῦς πλειοψηφίας, τὰ ὅποια δεικνύουσιν ὅτι ἀν' ἀριθμῆτε σεῖς ἑκατονέξῃ, ἀριθμοῦν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι **ἑκατονδεκαέξῃ**. Τοὺς ἠρίθμησε τὸν καθένα μὲ τὸ ὄνομά του. Ἔχετε νὰ διαφιλονεικήσητε κἀνὲν ὄνομα ὡς ἐδικόν σας ; Μήπως ὁ ψυχorroαγῶν Κουμουνοῦρος σὰς ἀνήκει ;

Δὲν εἰσθε λοιπὸν ὡς ἀντιπρόσωποι ἀπατεῶνες, δὲν εἰσθε μόνον κατ' οὐσίαν νόθοι ἀντιπρόσωποι, εἰσθε καὶ κατὰ τύπους **μειοψηφία**, καὶ ὁμως κυβερνᾶτε, καὶ ὁμως φορτώ-

νετε ἐπὶ τοῦ λαοῦ φόρους ἐπὶ φόρων, βάρη ἐπὶ βαρῶν, δυστυχήματα ἐπὶ δυστυχημάτων.

Ἀπόδειξις ὅτι τὸ Σύνταγμα ἐγένετο πατσαβούρα ! Οὐδεμία Βουλὴ, οὔτ' ἐν καιρῷ εἰρήνης, οὔτ' ἐν καιρῷ πολέμου, ἐψήφισε νέους φόρους δεκαεξ' ἑκατομμυρίων. Ἡ σημερινὴ Βουλὴ, ἥτις ὑπερψηφίζει τοὺς φόρους, τοὺς ὑπερψηφίζει ἐναντίον τοῦ ἔθνους. Καὶ ἐκ τῆς Βουλῆς, πάλιν αὐτῆς, τῆς νόθου καὶ ἀπατεῶνος Βουλῆς, ἡ ἀληθὴς πλειοψηφία εἶνε ἀντιπολιτευσίς ἢ ἀληθὴς μειοψηφία εἶνε κυβέρνησις. Ποῦ εὐρίσκειται εἰς ὅλα αὐτὰ τὸ Σύνταγμα ;

Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδύνατο νὰ ρίψωσι τὴν κυβέρνησιν, ἀπουσιάζουσιν ἐκ τῆς Βουλῆς, ὡς ἀπουσιάζουσιν ἐξ Ἀθηνῶν **προδοσία πρώτη!** Ἐκεῖνοι, οἵτινες συναισθανόμενοι ὅτι εἶνε μειοψηφία, ὄφειλον νὰ παραιτηθῶσι, δὲν παραιτοῦνται, προβαίνοντες εἰς πραξικόπημα καὶ δολιευόμενοι τὸ Σύνταγμα. **προδοσία δευτέρα!** Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐτάχθη ἀνώτατος ἐπόπτης πάντων καὶ βλέπων τὰ τελούμενα ἀντισυνταγματικά, ὄφειλε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν κυβέρνησιν, σώζων τὸ Σύνταγμα, ὁ βασιλεὺς χορεύει, ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει· νὰ εἴπωμεν **προδοσία τρίτη!**

Τί λοιπὸν μᾶς μένει ἐκεῖθεν τοῦ Συντάγματος ; Οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἄνω ἢ τυραννία καὶ κάτω ἢ ἀναρχία ! Ἄς ἀνοίξῃ ὁ πόλεμος !

Καλιθέαν

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 23 Φεβρουαρίου.

Ὡς συνέχειαν τῆς ἐν τῇ γενικῇ συζητήσῃ τοῦ προϋπολο-

7

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

7

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 423)

Ὁ δήμαρχος ἀμέσως τὸν ἐπαρουσίασε :

— Κύριε εἰρηνοδίκα, κύριε Κορνεβέν, εἶπεν, σὰς παρουσιάζω τὸν κ. Ἰάκωβον Βαγιάν ἐκ Μαρέιλ, ἀρχαῖον λοχαγὸν τῶν δραγόνων.

Καὶ ἐχαιρετίσθησαν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος στρατιωτικὸς, μὲ συγχαρεῖτε νὰ σὰς ἀπασχολήσω ὀλίγα λεπτά, ἀν καὶ εἰσθε ἐτοιμοὶ ν' ἀναχωρήσητε ;

— Δὲν εἶνε καὶ τόση βία, ἀπάντησεν ὁ εἰρηνοδίτης, καθήσατε παρακαλῶ ἔχετε νὰ μᾶς κάμετε κάμμιναν ἀποκάλυψιν ;

— Δυστυχῶς, κάμμιναν ἔλαβα ὁμως τὸ θάρρος νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὔρω καὶ νὰ σὰς κάμω μίαν ἐρώτησιν.

— Ὅριστε· περὶ τίνος πρόκειται ;

— Σὰς εἶπεν ἤδη ὁ κ. δήμαρχος ποῖος εἶμαι· πλησιάζω νὰ γίνω πενήντα πέντε ἐτῶν καὶ ἐγεννήθηκα ἐν Μαρέιλ, ὅπου κατοικῶ, ἀφ' ὅτου ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Περιουσίαν δὲν ἔχω, πλὴν μιᾶς οἰκίας, ἐνὸς κήπου καὶ ἐνὸς χωραφιοῦ, τὸ ὅποιον καλλιερῶ μοναχὸς μου· ἀλλὰ ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ δὲν ἔχομεν μεγάλας ἀνάγκας· εἴμεθα ὀλιγαρκέστατοι ἢ σύνταξις τὴν ὅποιαν παίρνω μᾶς ὑπεραρκεῖ, κάμνομεν μάλιστα καὶ μερικὰς οἰκονομίας.

Δὲν μᾶς λείπει τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ἐν τέκνον, ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν, ἓνα μικρὸ τὸ ὅποιον νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ τὸ λατρεύωμεν, νὰ τὸ περιποιούμεθα. Ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ ἔχομεν δικό μας. Καὶ ὁμως εἴχαμε τόσην ἀνάγκην. Ἡ ἀπομόνωσις ἐνίοτε μᾶς γίνεται πολὺ ἐπαισθητὴ.

Πρὸ ὀλίγου ἐγεννήθη πτωχὸν πλάσμα, ὑπὸ δύο γονέων ἀγνώστων· ἐγεννήθη ἐν μέσῳ δύο ἀνοικτῶν τάφων. Τί ἀτυχία !

— Τί ἀτυχία ! ἐπανελάβον καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἴδου λοιπὸν τί ἔρχομαι νὰ σὰς προτείνω· νὰ μοῦ τὸ δώσητε.

Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ εἰρηνοδίτης προσέβλεψαν ἀλλήλους.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, μὲ φωνὴν συγκεκινημένην· σὰς ζητῶ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὸ μικρὸν ὄρφανόν· θὰ τὸ ἀναθρέψω ὡς ἀληθὴς πατὴρ· σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ τοῦ λείψῃ τίποτε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ὄνομα,

γισμού αγορεύσεώς του ό κ. **Κόρπας** υποβάλλων σκέψεις του τινος περί χωροφυλακής και περί στρατιωτικής διαμορφώσεως έν γένει, παρειαγάγει ως *molto* έν τῷ λόγῳ του και τό υπό του Μεγάλου Ναπολέοντος ρηθέν, ότι ή τακτική αλλάσσει κατά δεκαετιάν. Μεθ' ό χωρῶν πρὸς τό Βῆμα ό κ. **Σωτήριος Πετιμεζᾶς**, και πρὶν ἔτι ἀναβῆ ἔπ' αὐτοῦ ἀπό τῆς ἑδοῦ ἔτι, ἀπολύων τὴν γλῶσσάν του, ἀρχεται λέγων, ὅτι πιθανόν μὲν νὰ τό εἶπεν αὐτό ό μέγας Ναπολέων, ἀλλ' αὐτός γνωρίζει μόνον, ὅτι αἱ ἀναλογίαι τῶν στρατιωτικῶν σωματίων ἀλλάσσουσι ἀναλόγως τῶν περιστάσεων· θέλετε νὰ κάμετε ὄρεινόν πόλεμον; δὲν σᾶς χρησιμεύει τό ὄρεινόν πυροβολικόν· θέλετε νὰ κάμετε πεδινόν πόλεμον; ἔχετε ἀνάγκην πεδινῶν πυροβόλων. Καί ἐξακολουθεῖ ἀναπτύσσων διὰ τῆς οἰκειίας αὐτῷ οἰκογενειακῆς και ἐμπιστευτικῆς χροιάς τοῦ λόγου τὰς περί πολεμικῆς τέχνης και στρατηγικῆς ἐμπειρίας δοξασίας του, ἐγκαταλείπων μὲν τὸν ὑψηλόν του πῖλον ἐπὶ τοῦ Βῆματος, ἀλλ' ὄχι και τὴν ῥάβδον του, ἀπό τῆς ὁποίας δὲν στέργει ν' ἀποχωρισθῆ. ὡς νὰ στηρίξη ἐπ' αὐτῆς και σῶμα και ἐπιχειρήματα. Ὁ λόγος τοῦ κ. Πετιμεζᾶ διαφλέγεται ὑπό πολλῆς φιλοπατρίας· εἶνε παραγμωσμένους ἀπό δόξας και ἔθνηκούς προορισμούς· ἐνίοτε δὲ φράσεις τινὲς αὐτοῦ φαίνονται ὡς δανεισθεῖσαι ἀπό Παρασχειούς στίχους, καθὼς ὅταν ὠμίλει περί πολέμου

Με ἠλωμένον μέτωπον, και πῦρ εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ κ. Πετιμεζᾶς ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν εἶνε μάθησις, ἀλλὰ *rois*· και τό τετριμένον ἐκεῖνο περί τοῦ ποιητοῦ λεγθὲν, ὅτι δὲν γίνεται, ἀλλὰ γεννᾶται, ὁ ρήτωρ ἐπεκτείνει ἐπὶ πάσης ἰκανότητος διαμορφῶν τό ἀπόφθεγμα ὡς ἐξῆς: ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν γίνεται, ἀλλὰ γεννᾶται.

Ἄλλὰ πολὺ φαιδρῶνει τοὺς κυρίους βουλευτὰς ὁ ἐξόχως λακωνικὸς ἐπίλογος· ἀφοῦ μετὰ ζωηρότητος εἶπεν ὅσα εἶπε, προσέθηκε ταπεινώσας τὸν τόνον τῆς φωνῆς: *Παρεξέτραπην!*

*

Και ἐπειδὴ ἡ συζήτησις ἐθερμάνθη, οὐχὶ ὑπό τῶν περίξθερμαστῶν τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ὑπό τῶν στρατιωτικῶν ἀγορητῶν, ὁ **Στεφανίδης** γαργαλισθεὶς ζητεῖ τὸν λόγον, και πρὶν ἔτι καταβῆ ὁ προκατόχος, ὁρμῶν και δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τοῦ έν τῇ χειρὶ πῖλου του, ἀποδιώκων αὐτὸν, ἐξ ἐφόδου κυριεύει τό Βῆμα, διὰ νὰ ἐκχύσῃ και οὗτος τὸν βροντῶδη αὐτοῦ πατριωτισμὸν, ἐπιμαρτυρόμενος «οὐχὶ Φράγκους και μέγαν Ναπολέοντα, οὐδὲ τὸν φίλον του Δεληγιώργη, ἀλλὰ τὸν Ξενοφῶντα». Καί δὲν εἶνε μόνος ὁ Ξενοφῶν· εἰς πίστῳσιν τῶν περί στρατιωτικῶν ὀργανισμῶν φρονιμάτων του ἐκφέρει τὸν Πλούταρχον, τὸν Ἡρακλῆ, τὸν Θησέα, περί οὗ ἀποκαλύπτει, ὅτι δὲν ἤξευρεν *ἐν δύο τρία*, ἀλλ' ἡ ῥώμη ἦτο αἰτίχ τῶν θριάμβων του· ἀναλαμβάνει δὲ νὰ διδάξῃ τοὺς σκεπτομένους περί τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπὶ τό εὐρωπαϊκώτερον ὀργανώσεως τοῦ στρατοῦ, ὅτι αἰεὶ οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περί πάτρης». Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν ρητορικὴν αὐτὴν εὐωχίαν ἐπλούτισε δι' ἀφθόνου σπονδῆς τεμαχιῶν ἐκ τοῦ Ὁμήρου και τοῦ Τυρταίου. Ὁ Στεφανίδης εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς κραυγῆς· ἀλλοίμονον εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλον, ὅστις θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ λύσῃ τὰ ζητήματα, ὅπως τὰ λύσι, και ἀνακουφίζεσθαι ὁ θρασυμύσταξ κ. Στεφανίδης.

*

Ὁ κ. **Μαυρομιχάλης** συμπληροῖ τὴν χθεσινὴν του ἀγόρευσιν, και ἀνταπαντᾷ εἰς τινὰ τοῦ κ. Τρικούπη. Ἰδίως ἐπιμένει ἐπὶ τῆς παραγνωρίσεως παρ' ἡμῖν τοῦ πεζικοῦ, και τῆς ἀθλίας αὐτοῦ καταστάσεως. «Ἄν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει σκοπὸν μόνον τό πυροβολικόν νὰ συντάξῃ εἰς συντάγματα, και νὰ ἀφίσῃ τό πεζικόν ὅπως εἶνε, παραγνωρίζει πολὺ τὸν στρατόν· ὁ στρατὸς δὲν εἶνε τὰ τεχνικὰ ὄπλα, ἀλλὰ τό πεζικόν.»

*

θὰ τοῦ δώσω τό δικό μου, ἅμα μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ τό υἰοθετήσω.

— Ἡ πρότασις αὕτη σᾶς τιμᾷ, ἀγαπητέ μου κυριε, ἀπεκρίνατο ὁ εἰρηνοδίκης. Ἄλλ' οὔτε ὁ κ. δήμαρχος, οὔτε ἐγὼ δικαιούμεθα ἀκόμη νὰ διαθέσωμεν τό ὄρφανόν. Αὔριον, μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὅταν δὲν θὰ ἦνε πλέον ἀγνωστοὶ οἱ γονεῖς του, μπορεῖ ἡ οἰκογένεια νὰ τό ἀναζητήσῃ.

— Ἐσκέφθην τοῦτο και διὰ τοῦτο δὲν σᾶς τό ζητῶ ἐμὴ ὑπό ὄρους.

— Ὁ κ. δήμαρχος και ἐγὼ θὰ λάβωμεν ὑπό σημείωσιν τὴν γενναίαν σὰς πρότασιν.

— Τό παιδί, τό ἔχει σήμερον μία γυναῖκα ἀπό τό Βλαινκοῦρ, ὡς τροφὸς του, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Τό γνωρίζω, ἀνταπήνησεν ὁ λοχαγὸς, πρὸ ὀλίγου μάλιστα πέρασα ἀπὸ τὴν Ἀγγελικὴν Ριγὼ και συμφωνήσαμε, ἂν γίνῃ δεκτὴ ἡ αἰτήσις μου, νὰ τὴν πληρῶνῳ ἐγὼ τὰ θηλαστικά.

— Τότε καλά, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης, σὲ ὀλίγας ἡμέρας θὰ μάθωμεν βεβαίως ἂν τό ὄρφανόν ἔχη οἰκογένειαν, ἢ ἂν ἦνε καταμόναχον, και τότε ὁ κ. δήμαρχος θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

— Ὅθὰ περιμένῳ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. δημάρχου.

Ἡ ἅμαξα τοῦ ἱατροῦ ἀνέμενεν ἤδη πρὸ τῆς θύρας τοῦ δημαρχείου. Ὁ δήμαρχος και Ἰάκωβος Βαγιάν συνώδευσαν τὸν ἱατρὸν Κορνεζέρ και τὸν εἰρηνοδίκην μέχρι τῆς ἀμάξης, ἧτις, ἅμα αὐτῶν ἐπιβάντων, ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπῆ.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ἀνὴρ ὅστις θὰ εἶχεν ἀκουσεῖ ἀπό εἰκοσι τό ὀλιγώτερον ἀνθρώπους τὰ συμβαίνοντα ἀπεμακρύνετο κουνῶν τὴν κεφαλὴν και σκεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν ὡς ἐξῆς:

— Δὲν θὰ ἦμουν τίποτε· κρῖμα τὸν κόπο ποῦ ἔλαβε ὁ εἰρηνοδίκης νὰ ἔλθῃ ὡς ἐδῶ· δὲν καθότανε καλλίτερα σ' τό δζάκι του; Ὁ μόνος ποῦ μποροῦσε νὰ πῆ πῶς πνίγηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ, ποῦ τὸν εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου· θὰ πῆς ἦτανε θεοσκοτέυνα, πῶς τὸν εἶδες, μὰ τὰ δικά μου τὰ μάτια βλέπουν και σ' τό σκοτάδι! Τί με μέλει ὄμως; Γιατί; Τίς ὁ λόγος νὰ κάθουμαι νὰ σκοτίζουμαι γιὰ πράγματα ποῦ δὲν με ἀφοροῦν. Αὐτὰ εἶνε δουλιὰ τῆς δικαιοσύνης και ὄχι ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου, σὰν κι' ἐμένα.

Ὁ τοιαῦτα σκεπτόμενος και λογομαχῶν μετὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἦτον ἕνας γέρον ἐγωῖστης, ἐξηκοντούτης περίπου· ἄλλοτε γεωργὸς ἐκ τῶν εὐπορωτέρων· ἀλλὰ φιλοχρήματος ὦν ἀνεμίχθη εἰς πολλὰς ἐπιχειρήσεις, τῆς μιᾶς ἀτυχεστέρας τῆς ἄλλης και ἐναυάγησεν, ἀφοῦ ἔχασεν ὄχι μόνον τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ και τὰ παιδιὰ του, τὰ ὅποια πῆραν δρόμον κακὸ και ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, ἀπέθανε δὲ ἐκ θλίψεως και ἡ σύζυγός του.

Ἐπὶ τινος γωνίας γῆς, τὴν ὁποίαν οἱ δανεισταὶ του δὲν κατεδέχθησαν νὰ λάβωσιν, ὅταν κατέσχον τὰ ἄλλα του κτήματα, κατεσκευάσεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ ξύλα και πηλὸν μιὰ ψυροκαλύβα και ἐκεῖ μέσα κατοικῶσε. Κάμποσους χρόνους εἰργάζετο κοντὰ σὲ ἄλλους· κατόπιν ἐγινε γιδβοσκοός.

Ἄθανάσιος Πετιμεζᾶς. Δὲν εἶμαι ὁ ἀρμόδιος, ἀλλὰ θὰ εἶπω τὰς σκέψεις μου, καθόσον τὰ στρατιωτικὰ συνδέονται πρὸς τὰ οἰκονομικά. Οὐδεὶς στρατιώτης δύναται νὰ δεχθῆ ὅτι εἶνε στρατιώτης, ὑπηρετῶν ἐπὶ ἓν ἔτος μόνον. Κατὰ τὸ μεθοριακὸν ζήτημα ἔλεγον οἱ ἀξιωματικοί: τί στρατιώτας νὰ ἐδηγήσωμεν εἰς τὸν πόλεμον, οἵτινες κατετάχθησαν πρὸ δέκα ἡμερῶν μόνον; — Τί ὠφελούν αἱ ὠραιαὶ λέξεις *πατριωτισμός*, καὶ *ἐθνικὴ δόξα*, ὅταν πράγματι στρατὸν δὲν ἔχομεν; ἔχομεν ἀξιωματικούς, ἀλλ' ὄχι στρατόν· καὶ πάντοτε συζητήσεις ἀκούομεν περὶ διοργανισμοῦ καὶ ἀναδιοργανισμοῦ, καὶ τίποτε δὲν γίνεται. Σήμερον δὲν ὠφελούν τὰ ἄσματα τοῦ Τυρταίου, θέλομεν βραχίονας. Δι' αὐτῆς δὲ τῆς σπατάλης ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς δούλους ἀδελφούς μας, ἀλλὰ θὰ ὑποδουλοθῶμεν καὶ ἡμεῖς.

*

Μετὰ ταῦτα ἡ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιψήφισις ἀρχεται· χωροῦσα τακτικῶς, ἀνακόπτεται δ' αὖθις ὑπὸ τοῦ κ. Κρεστενίτου διαμαρτυρομένου διὰ σθεναρὰς καὶ ὑπὲρ τὸ δέον τονιζομένης φωνῆς κατὰ τῆς προσλήψεως ξένων ἀξιωματικών. Φρονεῖ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν καλοὶ ἀξιωματικοί, συναισθανόμενοι τὴν ἀξίαν των, νὰ ἔλθουν ἐνταῦθα διοργανωταί· καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι δύναται νὰ εὐρεθῶσι τοιοῦτοι, μετὰ τινά καιρὸν θ' ἀναγκασθῶσι νὰ ἀναχωρήσωσι φέροντες ὄχι καλὰς ἀναμνήσεις. Ὡς ἄνθος δὲ διοργανωτικῆς καλλιέργειας ἀναφέρει τὸ πρό τινος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διοργανουμένη ταχυδρομικῇ ὑπηρεσίᾳ συμβάν, καθ' ὃ ἐπιστολὴ ἐκ Σαλαμίνος ἀποστελλομένη ἐνταῦθα πρὸς τὸν ὑπουργόν τῶν Ναυτικῶν ἐπέφερε τὸ φύσημά της εἰς Ἀγγλίαν. Τὸ συμπέρασμα του εἶνε ὅτι ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ ἐκλέξῃ τέσσαρας ἢ πέντε ἀξιωματικούς οἵτινες ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐκπαιδευόμενοι ἐν Εὐρώπῃ, νὰ ἀναδιοργανώσωσι τὸν στρατόν. Ἡ

πρόσληψις ξένων ἀξιωματικῶν θὰ ἔχη βαρεῖας συνεπειὰς ἐν τῷ στρατῷ, καὶ διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ μέτρου τούτου ὡς ἔλλην ἀξιωματικός.

*

Ἄλλ' ὁ κ. Τρικουπῆς, ὅστις παρατηρητέον ὅτι ὅταν στρατιωτικὰ ζητήματα ρίπτονται εἰς τὸ μέσον, δὲν ἀμελεῖ διὰ ταχείας ἀπαντήσεως νὰ ἀπαλείψῃ πᾶσαν τυχόν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ὦμεν ἡσυχοί, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς τύχης καὶ ἄλλων ἀγορεύσεων τοῦ προλαλήσαντος· καὶ κατοπιν τοιούτων παρατηρήσεών του καὶ ἄλλοτε, μετὰ τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων διάψευσιν, ἐπιμένει ἥδη. Ὁ στρατηγὸς Τομαζέν, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, εἶνε ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀξιωματικῶν· δὲν ἐπραγματοποιήθη δὲ ἡ ἐλευσίς του ἕνεκα λόγων πολιτικῶν.

*

Τελευταῖον πρόκειται τὰ ἐξόδα τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν.

Ὁ κ. Φιλάρετος, ὅστις πᾶσαν εὐκαιρίαν παραδοκεῖ διὰ νὰ ρίψῃ τὰ βέλη του κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, τοῦ τόσο ἀδιαφοροῦντος πρὸς τὸ προσφιλὲς ὄνειρόν του, τῆς ἐρεύνης ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς δικαιοσύνης, διαμαρτύρεται ἀπὸ τοῦ Βήματος κατὰ τῆς ταχυδακτυλογραφικῆς ἐπιψήφισεως τῶν διαφόρων ἐξόδων. «Παίξεται κωμῶδία· ὁ προϋπολογισμὸς ἀναγινώσκειται δι' ἐξαψάλμου· προστίθενται χιλιάδες, καὶ οὐδὲν ἀντιλαμβάνομεθα.» Ἐνταῦθα ὁ κ. Κοκέβης, ὁ πρωτοψάλτης τοῦ προϋπολογισμοῦ, υπογογγύζει παραπονούμενος, καὶ ὁ κ. Δουζίνας λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν *ροσολογικὴν* του κατάστασιν.

Ὁ κ. Φιλάρετος συμπεραίνει, ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ρίψῃ ἐν παρόδῳ αὐτὸ ὁ κ. Ράλλης εἰργάσθη ἡρωϊκώτατα νὰ μὴ γίνῃ συζητήσις, ὅτι αἱ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ προξενηθεῖ-

εἶχε σαράντα ἕως πενήντα γιδια, τὰ δρωῖ ἦσαν δικὰ του· γιὰ τὰ ἄλλα ἔπερνε κεφαλιτικό· ἀπ' αὐτὰ δὲ καὶ ἀπὸ τὸ γάλα καὶ τὰ κατσιάκια τῶν δικῶν του αἰγῶν κατόρθωσε νὰ ζῆ χωρὶς νὰ ἀναγκάζεται συχνὰ νὰ προστρέχῃ εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν τῶν συγχωριανῶν του. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο Μονιῶ, ἔπειτα τὸν ἐβγαλαν οἱ ἄνθρωποι Κατσιᾶ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦμεις γιὰ πάντα.

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τὸν γέροντα αὐτὸν νὰ πάγῃ καλιὰ του, καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν κύρ Ἰάκωβον Βαγιάν.

Ἄμα ἔγινε ἄφαντη ἡ ἄμαξα τοῦ ἱατροῦ, αὐτὸς καὶ ὁ δῆμαρχος γενόμενοι πλέον φίλοι, συμπεριπατοῦντες ἔλεγαν τὰ ἑξῆς:

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν γιὰ τὸ καυμένο τὸ μικρὸ.

— Χαίρω πολὺ, κύριε δῆμαρχε, ποῦ ἐγκρίνετε τὸ μέτρον μου. Νομίζει κάνας, ὅτι κάποιος μ' ἐσπρόξε νάλθω σ' τὸ Βλαινοῦρ. Διότι ἐπὶ τέλους δὲν εἶχα νὰ κάμω τίποτε ἐδῶ.

— Περὶεργό! Τὴν συμπάθειαν ποῦ δεῖξατε εἰς τὴν καυμένην τὴν γυναικίαν τὴν πῆρε τώρα ὅλην τὸ παιδί της.

— Μάλιστα. Κε! ἐγὼ δὲν ξέρω διατί. Τί χαρὰν ποῦ ἠσθάνθη ἄμα ἤκουσα πῶς γεννήθηκε τὸ παιδί. Ἐπειτα ὁ θάνατος τῆς μητρὸς μου ἐσπάραξε μέσα τὰ σωθικά μου. Ἄπ' τῆ στιγμῇ ἐκεῖνη μία ἰδέα μου κόλλησε, ὅτι πρέπει νὰ ἀφιερῶσω ὅσας ἡμέρας ἔχω νὰ ζήσω σ' τὸ ταλαίπωρο αὐτὸ παιδί.

— Εἰς ὅλα αὐτὰ βλέπω κε! ἐγὼ τὸν δάκτυλον τῆς θείας προνοίας. Καὶ ἀναχωρεῖτε ἀπόψε:

— Ὅχι, τώρα εἶνε ἀργὰ πλέον· ἀλλὰ αὔριον πολὺ πρωῖ.

— Ἐ! τότε λοιπὸν ἀπόψε θὰ φάμε μαζύ· θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὴν σύζυγόν μου. Τελείωσε· δὲν ἔχετε ν' ἀντείπητε. Πάμε.

Καὶ ἔσυρε σχεδὸν ὁ δῆμαρχος τὸν λοχαγὸν τῶν δραγόνων, ἐνδῶσαντα εἰς τὴν πρόσκλησιν.

□

Ὅκτὼ παρῆλθον ἡμέραι ἀπὸ τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν καθ' ἃς αἱ ἀνακρίσεις ἐξήκολούθουν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ εἰς ἀνακριτῆς ἦλθον εἰς Βλαινοῦρ, μεταξύ δὲ ἄλλων ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των καὶ ὁ Ἰούλιος Κορνεφὲρ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξειδίου του, ἂν καὶ οὐδῶλως τὸν ὑποπτεύοντο ὡς συνένοχον, ἠλιπίζαν ὁμως νὰ λάβωσι πολιτιμους πληροφορίας.

Ὁ νέος Ἰούλιος ἐφάνετο καταδυσηρεστημένος, διότι ἀκουσίως ἐνεπλήχθη τὸ ὄνομά του ἐν τῇ μυστηριώδει ὑποθέσει, καὶ δὲν ἔλειψε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν τὴν ἀγαπάκησιν τοῦ.

σαι μεταβολή πρέπει δημοσιεύμεναι να διανέμωνται ἐγκαίρως εἰς τοὺς βουλευτάς.»

*
Ἐπὶ τοῦ ποσοῦ 400,000 ἀναφερομένων εἰς δοσοληψίας μεταξύ τοῦ ἐν Λονδίῳ κ. Σπάρταλη καὶ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ὁ κ. Ζυγμαλάς τονίζει τὸ προοίμιον ἐκτενοῦς συζητήσεως, ἡ ὁποία ὁμως ἀναβάλλεται διὰ τὴν αὔριον.

Πέμπτη — 24 Φεβρουαρίου.

Εἶδατε τὴν ἡμερησίαν διάταξιν; ὅλος ὁ πλοῦτος τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας τῆς Κυβερνήσεως ἐφορτώθη εἰς τὴν ῥάχην τῆς εἶνε μακρὰ καὶ πεπικνωμένη ὡς ἄρθρον Αἰῶνος· τὰ ἀπαρτίζοντα ταύτην νομοσχέδια εἶνε ὅλα 82.

Ὁ κ. Δεληγιάννης κατακρίνει αὐτὴν τὴν πλημμελῆ τακτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀφοῦ ἐζήτησε νὰ προταχθῇ ἡ συζήτησις τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων ἀπὸ τὴν τῶν ἐσόδων, τὴν ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἡμερησίας ἀφίνει τέλευταία τὰ φορολογικὰ, τίθησι δὲ πρὸ αὐτῶν 67 νομοσχέδια μὴ συνδεόμενα πρὸς τὸν προϋπολογισμόν.

Ὁ κ. Τρικoupῆς ἐσπευσε νὰ δικαιολογηθῇ καταλλήλως. Καὶ ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι δὲν ἔχει δίκαιον ὁ κ. Δεληγιάννης, καθότι ἐν γένει προὔταχθησαν τὰ μᾶλλον κατεπεύγοντα· ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶνε, ὅτι αὐξοντα ἀριθμὸν ἐν τοῖς πρώτοις κατέχει τὸ νομοσχέδιον :

Περὶ παραχωρήσεως ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν πρὸς ἀνέγερσιν φρενοκομείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ζωρζῆ καὶ Ταρσῆς Δρομοκαίτου.

*
Ὁ ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως κ. Κοκκέβης ἀρχίζει τὸν ἐξάψαλ-

μον. Μὲ τὸν αὐτὸν δὲ τόνον ἀδιακόπου Κύριε ἐλέησον ἀντήχει τὸ τοῦ Προέδρου : ὑπάρχει ἀντίρρησης ; ὑπάρχει ἀντίρρησης ; κλπ.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀντίρρησης, διότι ἀπεφασίσθη νὰ προτιμῶνται ἐν τῇ συζητήσει ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν δὲν ἔχει νὰ σταματήσει ἡ ἀντιπολίτευσις. Ἐν τῇ ἀπολαύσει δὲ τῆς μακαρίας ἐκείνης νύστας ξαφνίζομεθα πρὸ τῆς φωνῆς τοῦ κ. Ζυγμαλά οὐκ οἶδα πῶς λαβόντος τὸ ἐνδόσιμον, νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην τὴν εὐλογίαν καὶ νὰ ἐκτραγηθῆσθαι — τῆς λέξεως γίνεται ἀνηλεὲς κατάχρησις ὑπὸ τῶν βουλευτῶν — τὰ βασανιστήρια τοῦ Κανθάρου· ἐπὶ στρατιωτικῶν τιμῶν νομοσχεδίων περὶ προβιβασμοῦ ὑπαξιωματικῶν, καὶ ἄλλων τιμῶν ἀκούεται μικρὰ τῆς συζήτησις, πρωταγωνιστοῦντος τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, καὶ ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ ἀπὸ τοῦ Βήματος· ἀλλ' ὁ κ. Κρεστενίτης πειρᾶται νὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν τὸν ἀποπλανηθέντα : «Τί συζητεῖτε, ἀφοῦ γνωρίζετε τὸ ἐπίμονον τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ !»

*
Ἡ ὥρα ἐβδόμη, ὁ κ. Δεληγιάννης φορεῖ τὸ καπέλλο του, σιωπῆρὸν σάλπισμα ἀποχωρήσεως, ὡς θὰ ἔλεγε ποιητῆς, ἀγαπῶν τὰς τοιαύτας ἀντιθέσεις. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Πρόεδρος δεικνύει τάσιν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν κώδωνα του, ἀκούεται ἡ φωνὴ βουλευτοῦ :

— Κύριε Πρόεδρε, δὲν θὰ πᾶτε σ' τὸ χορὸ ; ὁ κ. Πρόεδρος ἐγείρεται μειδιῶν, καὶ οἱ βουλευταὶ ἀναχωροῦσιν ἀκτινοβολοῦντες οἱ πλείστοι ὑπὸ τῆς προσδοκίας τοῦ μετ' ὀλίγον ἀρχομένου ἀνακτορικοῦ χοροῦ.

Κουτρούλης.

— Εἶνε ἀδύνατον, ἔλεγε νὰ μὴ μὲ γνωρίζουν οἱ κακοῦργοι, τοῦλάχιστον ἐξ ὀνόματος, ἀλλὰ ποιοὶ νὰ ἦνε ; Γνωρίζω τόσους πολλοὺς, σπάνω τὸ κεφάλι μου, δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ποιοὶ ἦνε.

Ἀφοῦ ἐκ μακρᾶς ἀνακρίσεως ἀπεδείχθη, ὅτι τὴν νύκτα τοῦ κακουργήματος ὁ Ἰούλιος διενυκτέρευσε εἰς Ρεμιρεμάντην, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀσιπῶς, ἀπὸ ἀπλάγη, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἀφοῦ εἶδαν τὸν νεκρὸν τοῦ θύματος, τῆς γυναικὸς του καὶ τὸ γεννηθὲν τέκνον, ἀνεχώρησαν ἐκ Βλαινοῦρ, ἐνῶ τὰ ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς διεσταυροῦντο πανταχόθεν, καὶ συνελάμβανον μὲν τινὰς ἀλούτας, ἀλλ' ὄχι καὶ τοὺς δύο ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὁ ταχυδρόμος τῆς Βερζεβίλλης.

Ὁ Βλαιρῶ καὶ ὁ Πρενσέ—οἱ δύο κακοῦργοι— ἔλαβον ἐξαίρετα προφυλακτικὰ μέτρα καὶ ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, χωρὶς νὰ τοὺς πειράξῃ κανεὶς.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς εἰς Βλαινοῦρ μεταβάσεως τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἐγένετο διπλῆ κηδεῖα, συρρέυσαντος ὅλου σχεδὸν τοῦ χωρίου καὶ τοῦ δημάρχου ἀποχαιρετίσαντος τὰ θύματα διὰ συγκινητικωτάτων λόγων.

.....
Πρῶτῶν τινὰ μεταξύ δέκα καὶ ἑνδεκά, ἀνὴρ τις ἐνδεσδύ-

μένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν κατέβαιναν ἀπὸ ἰδιωτικῆς ἀμάξης· ἐμπροσθεν τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀβρῆς ἐν Παρισίοις. Ἦτο ὁ δολοφόνος Βλαιρῶ, ὅστις εἰς τὸν ὄλον κληρονομίαν του προσέθηκεν εἰς τὴν κομμοδόχην καὶ ταινίαν τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ζητήσας τὸν κύριον τοῦ ξενοδοχείου, ὠδηγήθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Οὗτος ἀμέσως ἄφησε τὴν ἐργασίαν του καὶ προσκλήθηκε νὰ χαιρετήσῃ τὸν προσελθόντα, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβε καθὰ παρασημοφορημένον πολὺ σπουδαῖον πρόσωπον.

Ὁ Βλαιρῶ μὲ ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν παρετήρησεν, ὅτι ἐπροξένησε τόσον εὐάρεστον ἐντύπωσιν.

— Κύριε, εἶπεν, ἐδῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας κατέλυσα πρὸ τριῶν περίπου ἑβδομάδων δύο ταξιδιώται προσερχόμενοι ἐξ Ἀγγλίας, ὁ κ. Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁ κ. Κάρολος Σεβρὺ εἶνε φίλος μου.

— Ἐρχεσθε βεβαίως νὰ τὸν ἴδῃτε, ἀλλ' ἐκείνος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀπουσιάζουν τώρα ἀπὸ τοὺς Παρισίους, καὶ μάλιστα ἀπορῶ πῶς δὲν ἐπέστρεψαν μέχρι τοῦδε. Ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Σεβρὺ μοι εἶπεν, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας, καὶ τώρα πέρασαν δέκα ἡμέραι καὶ δὲν φάνηκε ἀκόμη.

— Ναί, τὸ εἰσεύρω τούτο· πραγματικῶς ὁ φίλος μου

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν τελεσθέντων ἐν Βερολίῳ ἀργυρῶν γάμων τοῦ Πρίγκηπος Διαδόχου καὶ τῆς πριγκηπίσσης, θυγατρὸς τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας, οἱ Καιροὶ τοῦ Λονδίνου ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐξάιρουσι μεταξὺ ἄλλων τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα τῆς πριγκηπίσσης, τῆς μελλούσης αὐτοκρατορίας τῆς Γερμανίας. Εὐαρέστως ἀναγινώσκει καὶ τὰ ἐναντίον τοῦ Στέμματος γραφόμενα. Καὶ ὅταν αὐλικὸς τις ἐξεπλήσσετο πῶς ἀξιοὶ νὰ ἀναγινώσκη τοὺς λόγους τοῦ κοινωνιστοῦ Μπέμπελ, ἡ πριγκηπίσσα ἀπήντησε : «Εἰς ὅλα τὰ νερὰ δύναται κάνεις νὰ εὕρη μαργαρίτας.» Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸν διδάσκαλον τῶν τέκνων τῆς εἶπεν : «Εἰς τὴν ἐποχὴν μας οἱ ἡγεμονόπαιδες πρέπει νὰ διδάσκωνται νὰ ἦνε φιλελεύθεροι, ἄλλως δὲν ἔχουν πολλὰς ἐλπίδας.» Ἦ ἀκούτε αὐτὰ, κύριε Λύδερ; Ἐκ τῶν ἐνδείξεων ἐπίσης τοῦ φιλελευθέρου τῆς φρονήματος ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἔλεγχοι, οὓς ἀπήθυσεν εἰς τὸν γνωστὸν αὐλικὸν ἱερέα, τὸν ἐβραιογράφον Σταϊκερ, διὰ τὸν διωγμὸν ὃν κατὰ τῶν Ἰουδαίων διωργάνωσε.

Ὁ ἀνώνυμος Ἀθηναῖος, ὁ γράψας ἡμῖν περὶ νόθου δαμαλίδος πωλουμένης ὑπὸ τοῦ ταμείου τῆς Ἐταιρίας τῆς Ὑγεινῆς, φαίνεται νὰ ἦνε πολὺ δυσώνυμος, ἐκ κερδοσκοπικοῦ ἀφεικτικῶς λόγου προαχθεὶς εἰς τὴν ἐν λόγῳ καταγγελίαν, διότι.

Α' Οὐδεὶς ἐν Ἀθήναις ἠγόρασεν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ταμείου δέκα ἀκίδας, ὡς λέγει ὁ Ἀθηναῖος, καὶ τοῦτο ἐξάγεσθαι ἐκ τῶν βιβλίων τῆς πωλήσεως, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ἴδιος δύναται

ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων σκεπτόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τινος ἡμέρας, ἀφοῦ καὶ δὲν ἔλαβε μαζὴ τοῦ παρὰ ὀλίγα μόνον ἀσπρόρουχα μέσα εἰς ἓνα μικρὸν σάκκον, ἀλλ' ἔνεκεν ὅλως ἀπρόοπτον ἐμποδίου ἠναγκάσθη νὰ μεταβάλλῃ σκοπὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν.

— Ἄ !

— Καὶ θὰ περάσουν πολλοὶ μῆνες ἕως ὅτου λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἴδω πάλιν ἐν Παρισίαις.

— Σὰς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ παράδοξον αὐτό.

— Ὡς καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; αὐτὸ συμβαίνει συχνότατα εἰς τὸν ἄνθρωπον· δὲν εἶναι ποτε κάνεις βέβαιος τὴν προτεραίαν τί θὰ κάμῃ τὴν ἐπαύριον· πάντοτε δὲ παρυσιάζεται κἀτι ἀπρόοπτον, κἀτι ἀπροσδόκητον, καὶ ἀνατρέπει τὰ σχέδιά του. Τέλος πάντων, κύριε, ἔρχομαι νὰ σὰς εὕρω ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Καρόλου Σεβρὺ διὰ νὰ σὰς πληρῶσω πρῶτον ὅ,τι σὰς χρεωστῆται καὶ διὰ νὰ σὰς παρακαλέσω ἔπειτα νὰ μοὶ παραδώσῃτε ὅ,τι ἀπῆκεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας, τὰ ὁποῖα μὲ ἐπιφορτίζει νὰ τῷ ἀποστείλω εἰς Λονδίνον.

Ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου προσέβλεψεν ἀπενῶς τὸν Βλαιρὼ μετὰ τινος ἀμηχανίας, ἵσως συλλαβῶν ὑπόνοιάν τινε.

— Εὐαρεστεῖσθε, κύριε, νὰ μοὶ εἶπητε τὸ ὄνομά σας ;

— Βεβαίως, ἀπεκρίνατο ὁ Βλαιρὼ μετ' ἀταραξίας· ὄνο-

νὰ ἴδῃ, ἀρκεῖ νὰ ἐκβίλη τὸ προσωπεῖόν του ὁ ἀποκρηάτικος Ἀθηναῖος.

Β' Ἡ νοθεῖα προϋποθέτει συμφέρον χρηματολογικόν· ἀλλ' ἡ Ἐταιρία τῆς Ὑγεινῆς καὶ δὴ ἡ Ἐφορεία τοῦ Ταμείου Δαμαλίδος οὐδὲν ἐκ τῆς πωλήσεως προσπορίζονται ὄφελος.

Γ' Μέχρι τοῦδε οὐδεὶς ἀγοραστὴς ἀκίδων παρεπονέθη εἰς τὸ Ταμεῖον ἐπὶ ἀποτυχίᾳ.

Καὶ τελευταῖον, διακηρύττομεν ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι οὐδεμίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ἐννοοῦμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν. Κι λυπούμεθα ὅτι ἐφιλοξενήσαμεν τὸν Ἀθηναῖον, ὅστις ὄφειλε νὰ σκεφθῆ ὅτι ἡ Ἐταιρία τῆς Ὑγεινῆς εἶνε τὸ μόνον ἴσως σωματεῖον, πρὸς ὃ ἡ πόλις ἅπασα ὀφείλει ἀληθῆ εὐγνωμοσύνην.

Ἐξ ἐφημερίδων τῆς Τεργέστης πληροφορούμεθα τὸν αὐτόσε ἐπισυμβάντα θάνατον τῆς **Καλλιόπης Καρούσου**, διαπρεποῦς δεσποίνης ἐν ταῖς πρώταις ἑλληνικαῖς οἰκογενεαῖς τῆς Τεργέστης. Κόρη τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Πεταλά, ἐνὸς τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων διοικητικῶν ἀρχόντων ἐν καιρῷ τοῦ Ἀγῶνος καὶ ὑπὸ τὸν Καποδίστριαν, εἶχε συζευχθῆ μετὰ τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας μεγαλεμπόρου Δ. Καρούτου, τὸν ὁποῖον ἤδη μετὰ δεκαετίαν περίπου παρakoλουθεῖ εἰς τὸν τάφον, ὡς μόνην παρηγορίαν φέρουσα ὅτι καταλείπει τρία τέκνα ἐξόχου ἀρετῆς καὶ παιδευσεως. Ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ εὐκαιρίᾳ συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τοῖς φίλοις ἡμῶν κκ. Χρήστῳ καὶ Κωστῇ Παλαμᾷ, πενθοῦσι τὴν ἀπώλειαν τῆς πολυτίμου ἐκ μητρὸς θείας των.

Κάλλιστον φυλλάδιον ἐλάβομεν ἐκ Κεφαλληνίας *Παραλληλισμούς τινος τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας πρὸς τὴν Ρουμανικὴν* ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γ. Πινατόρου, προλῦτου τῆς ἐν Παρι-

μάζομαι Θεόφιλος Λεμοάν, ἀλλως ἰδὲ ἰδοῦ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, προσέθηκεν, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ὁπότεν λαβὼν αὐτὸ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ξενοδόχον.

Οὗτος ἀνέγνω τότε :

Θεόφιλος Λεμοάν

Μηχανικὸς μεταλλεῖον

92. Ὁδὸς Ἀγίου Δομνίκου καὶ Ἀγίου Γερμανοῦ 92.

καὶ μολονότι ἀνεκουφίσθη, περιέστρεψε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τοὺς δακτύλους τοῦ παρατηρῶν καὶ πάλιν παραδόξως τὸν δῆθεν μηχανικόν. Ὁ Βλαιρὼ ἐνόησεν ὅτι ὁ ξενοδόχος ἠθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ ἐδίσταζεν, ἀλλ' ὁ Βλαιρὼ δὲν ἦτο τυχαῖος ἀπατεῶν καὶ οὐδέποτε ἐπεχείρει τι χωρὶς μυρίας νὰ λάβῃ προφυλάξεις. Προΐδων πάντα, καὶ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ξενοδόχος θὰ ἐζήτηε ν' ἀποστείλῃ πρὸς τὸν Κάρολον Σεβρὺ τὰ πράγματά του, ἦτο ἐτόμιμος ν' ἀποκριθῆ εἰς πάντα.

— Τώρα, ἐπανελάβε, χρεωστῶ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ φίλος μου μοὶ ἔγραψε. . .

— Ἄ ! ἔχετε ἐπιστολὴν τοῦ κ. Σεβρὺ ; εἶπεν ὁ ἕτερος ζωηρῶς.

— Τὴν ὁποίαν ἔλαβα σήμερον τὸ πρῶτ, καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὕρω. Ἀλλὰ,

σίοις Σχολῆς τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Οἱ παραλληλισμοὶ ἀφορῶσι κυρίως τὰ ἐκλογικὰ, τὰ ἀστυνομικὰ, τὰ ἀγροτικὰ καὶ τὰ δικαστικὰ. Εἰς ὅλα εὐρίσκει ὁ συγγραφεὺς τοὺς Ρουμουνούς ὑπερέχοντας ἡμᾶς καὶ τὸ πιστεύομεν. Τὸ φυλλάδιον εἶνε γεγραμμένον δι' ὕφους ἀπερίττου καὶ μετὰ πολλῆς λογικῆς.

Ἐπὲρ τῶν φυλακῶν ὁ κ. Χαράλαμπος Σπηλιόπουλος ὁ γνωστὸς ἀδαμαντοπώλης προσήνεγκε τρεῖς μηχανὰς ραπτικῆς, διὰ νὰ εἰσαχθῆ ἔργασία μετὰ τῶν καταδίκων. Τὸ δῶρόν του φιλανθρωπικώτατον.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ κ. Δεληγιάννη ὡς μέλλοντος πρωθυπουργοῦ.

Εἰς τῶν πολιτικῶν του φίλων διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πρᾶγμα ἔλεγε :

— »Ε, μὰ τί τὰ θέλετε, ὠρίμασε πλέον.

Καὶ μετὰ τινὰ σκέψιν ὁ ἴδιος πολιτικὸς φίλος :

— Τί ὠρίμασε, ποῦ σάπησε !!!

Ὁ γραμματεὺς τῆς ρωσικῆς πρεσβείας ὁ γράφας, συνθέσας, ζωγραφίσας καὶ ἀρχιτεκτονήσας τὴν δὲν ξεύρομεν ποῦ παρασταθεῖσάν του «*Ὀλλὰ Ποδρίδα*, ἂν ἤθελε ν' ἀπαγγεῖλῃ καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ὁ ἴδιος, τότε θὰ ἦτο καθ' ὅλα ἡ *Μάρτυς Αἰκατερίνη* τοῦ ἡμετέρου δὲ Κάστρου ἢ καὶ ἄλ-

πᾶ, πᾶ, ἐξηκολούθησε φαινόμενος, ὅτι ἐρευνᾷ ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ, καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἔχω ἐπάνω μου. Ἄ! νὰ τὴν καλὰ ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ ὅτι τὴν ἔβαλα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς περισελίδος μου. Ἰδοῦ, κύριε, ἰδοῦ.

Ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τῆς ἐπιστολῆς ὑπᾶρχεν ἀπεσπασμένον τὸ ροδόχρουν γραμματόσημον τὸ παριστάνον τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν, εἶτα δὲ τὸ τοῦ ταχυδρομείου γραμματόσημον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀνεγινώσκετο τετραγωνικοῖς γράμμασιν ἡ λέξις Λονδίνον. Καὶ τέλος πάντων ἀπνυθύνετο πρᾶγματι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ πρὸς τὸν κ. Δεμοῶν, μηχανικὸν μεταλλεῖων, 92, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Δομενίκου.

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ δι' ὅλα καὶ ἂν καὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἄκραν τιμιότητα τοῦ Θεοφίλου Δεμοῶν, πιστὸς ὅμως ὢν φύλαξ τῶν πραγμάτων ἅτινα τῷ ἐνεπιστεῦθησαν, δὲν ἐθεώρει περιττὰς τινὰς προφυλάξεις ἵνα διασώσῃ τὴν εὐθύνην του.

Ἡ ἐπιστολὴ, κάτω τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ἡ ὑπογραφή Κάρλοιο Σεβρὺ, ἐχρονολογεῖτο μὲν ἐκ Λονδίνου τῆ 17 νοεμβρίου, ἀδυνατοῦμεν ὅμως νὰ εἰπώμεν ἂν πραγματικῶς ἀπεστᾶλη ἐκ Λονδίνου ἢ καὶ ἐγράφη ἐν Παρισίοις καὶ ἐτέθη ἐν περικαλύμματι προερχομένῳ ἐκ τῆς πρωτεύουσῆς τῶν βρετανικῶν νήσων. Ἄλλ' ὁ Βλαϊρῶ εἶχεν ἀνταποκριτὰς εἰς Λονδίνον ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κυριώτερας τῆς Εὐρώπης πόλεις, ἄλλως δὲ ἠδύνατο ὁ ἄθλιος, ὁσάκις ἐπεδίωκέ τι, νὰ ὑπερηγήσῃ πᾶσαν δυσχέριαν.

λως θὰ ἦτο ὁ Δὲ Κάστρος τῆς ἡμετέρας *Μάρτυρος Αἰκατερίνης*.

Ἐν τῷ προχθεσινῷ χορῷ προσεκληθήσαν τόσοι καὶ τόσαι ἐν ρωμαϊκῇ δημοκρατίᾳ ὥστε ἠκούσθη καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Ἦὼς σὰς φαίνεται ὁ χορὸς !

— Πολὺ δημοκρατικὸς . . . Ἐγὼ ζητῶ κἀνενα τσαγγάρι, γιατί με στενεύουν τὰ παπούτσα, νὰ μοῦ τὰ ἀνοίξῃ λίγο.

Ἄν γνωρίζομεν τρομακτικώτερα ὀνόματα ἀπὸ τὰ ἑλληνικά :

Ἐστέρον ἀπὸ τὰ *Χαρδζάρας, Παρδζάρας* καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνήκοντα κυρίως εἰς ἀξιοματικούς, καὶ δικαίως, πῶς σὰς φαίνεται τὸ κύριος *Παρταζάρας*, διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς ;

Δι' ἱατρὸν, δὲν σὰς φαίνεται πολὺ ἀπειλητικόν ;

ΑΙ ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΙ

Εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὄφειλε νὰ ἐνταθῆ ἡ προσοχὴ τοῦ ἔθνους καὶ τῶν Κυβερνήσεων—εἰς τὴν ἀποστολὴν νέων ἐχόντων ἰδιοφυίαν πρὸς τοῦτο ἵνα σπουδάσωσιν ἐν Εὐρώπῃ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, εἰς ἐκεῖνο ἐπικρατεῖ ἡ μεγαλειέτερα ἀμεριμνομέριμνα. Καὶ ὅτε αἱ ὑποτροφίαι δὲν ἦσαν κατατηρημέναι, ἐπιλογὴ δὲν ἐγένετο· ἐπεκράτει τὸ ρουσφέτι·

Ὁ ξενοδόχος ἀνέγνω βραδέως τὴν ἐπιστολὴν, εὐτυχῶς δὲ διὰ τὸν Βλαϊρῶ δὲν ἐγνώριζε τὸ γράψιμον τοῦ Κορόλου Σεβρὺ.

— Παράδοξον πρᾶγμα, εἶπεν.

Ὁ Βλαϊνκούρ μεθ' ὅλην τὴν τόλμην του δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ταραχθῆ.

— Τί λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Ὁ κ. Κάρλοιο Σεβρὺ δὲν σὰς λέγει διόλου ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὅτι, ὅταν ἐφυγε ἀπὸ δῶ μοῦ εἶχε παραδώσει τὸ κλειδί τοῦ γραματοφυλακείου ποῦ ἔχει τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα μοῦ φαίνεται εἶνε πολὺ στουδαῖα.

Ἄγνοῶν τὸ τοιοῦτον ὁ Βλαϊρῶ δὲν προεῖδε ποσῶς τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ ξενοδόχου, μολαταῦτα ὅμως δὲν ἐταράχθη διόλου.

— Ὁ φίλος μου ἐλησμόνητε, φαίνεται, νὰ μοὶ κάμῃ λόγον περὶ τούτου, ἀπεκρίνατο μετὰ ἡρεμίας, οἰκείας αὐτῷ, ἢ μᾶλλον δὲν ἔκρινε ἀναγκαῖον νὰ μοῦ φανερώσῃ λεπτομερείας, ἀφοῦ μοῦ γράφει ν' ἀποταθῶ πρὸς ὑμᾶς τὸν ἴδιον.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, τώρα ἂν ἀγαπᾶτε, ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

(Ἀκολουθεῖ)